



Arrest

nr. 171 463 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 april 2016.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. VERBEKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

1.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 22 maart 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.2. Verzoekster richt op 5 april 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. In het proces-verbaal van 30 juni 2016 staat – voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten – het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. In de mate dat hierin wordt gesteld dat zij geen middelen ontwikkelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de verzoekende partij dat haar middelen zijn gericht tegen beide bestreden beslissingen en dat het bevel om het grondgebied te verlaten een volgbeslissing is van de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk wordt verklaard, zodat bij een eventuele nietigverklaring van deze laatste beslissing ook het bevel zal moeten worden vernietigd.”*

1.4. Losstaand van de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet elk hun eigen feitelijke en juridische grondslag kennen en dat de vernietiging van laatstgenoemde beslissing geenszins inhoudt dat het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk zou worden en tevens dient te worden vernietigd, heeft verzoekster deze argumentatie – die zij beschouwt als een rechtvaardiging van het gebrek aan een afzonderlijk middel ten aanzien van het bevel – niet ontwikkeld in haar verzoekschrift. In deze herhaalt de Raad dat de vraag tot horen niet kan worden aangewend als remediëring van voorkomend gebrek in het verzoekschrift.

1.5. Gelet op bovenstaande brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld, met name dat geen middel werd ontwikkeld ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is onontvankelijk, bij gebreke aan enig middel, voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de *“verplichting geen manifeste beoordelingsfouten te maken”*.

2.2. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 1.1. tot en met 1.2.

2.3. In het proces-verbaal van 30 juni 2016 staat – voor wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. [...] Daarnaast wijst de verzoekende partij er op dat zij de zorg voor haar kinderen volledig op zich neemt, daar de vader van deze kinderen in België voltijds werkt – wat tevens maakt dat hij hen niet zou kunnen vergezellen naar hun land van herkomst, zodat de verplichting om naar daar*

terug te keren om de aanvraag in te dienen steeds met zich meebrengt dat de kinderen gescheiden worden van één van beide ouders – en dat de verwerende partij onzorgvuldig is te werk gegaan door niet te voorzien in een gedegen, doch slechts een stereotiepe, motivering hieromtrent. Daarnaast stelt de verzoekende partij dat zij bij de verwerende partij had aangekondigd nog een aantal bijkomende stukken te zullen neerleggen en dat deze laatste het neerleggen van deze stukken niet heeft afgewacht maar integendeel snel een beslissing heeft genomen en dat ook hieruit haar onzorgvuldig handelen blijkt. Ten slotte wijst de verzoekende partij erop zij thans in een echtscheidingsprocedure is verwikkeld, dat beide ouders nog steeds het ouderlijk gezag uitoefenen, maar dat de kinderen meestal bij haar verblijven. Zij legt stukken in dit verband neer. Waar de voorzitter erop wijst dat de Raad geen rekening kan houden met wat zich heeft voorgedaan na het nemen van de bestreden beslissingen, repliceert de verzoekende partij dat zij zich hiervan bewust is maar dat zij met de verwijzing naar haar echtscheiding slecht wil benadrukken dat deze beslissingen in de actuele context des te meer dramatisch zijn. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en stelt dat geen rekening kan worden gehouden met de neergelegde stukken.”

2.4. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster zich ertoe beperkt andermaal haar grieven, zoals deze werden ontwikkeld in het verzoekschrift en waarop reeds een antwoord werd gegeven in de beschikking, te herhalen. Verzoekster wijst nogmaals op de organisatie van haar gezinsleven, herhaalt dat zij van mening is dat de eerste bestreden beslissing slechts stereotiep is gemotiveerd en hekelt het gegeven dat verweerder de neerlegging van bijkomende stukken door haarzelf niet heeft afgewacht. Omtrent al deze elementen werd evenwel reeds uitvoerig gemotiveerd in de beschikking, doch verzoekster gaat op geen enkele wijze in op wat hierin wordt gesteld. Aldus gaat verzoekster volledig voorbij aan het doel van de vraag om te worden gehoord, zijnde haar visie ten aanzien van de inhoud van de beschikking, waarmee zij het niet eens is, kenbaar te maken. Wat betreft de door haar ter terechtzitting overgemaakte stukken aangaande de echtscheiding, erkent verzoekster zelf dat de Raad met deze stukken in beginsel geen rekening vermogt te houden. Zij geeft aan deze stukken enkel te willen neerleggen om haar schrijnende toestand te contextualiseren, doch te dezen dient te worden vastgesteld dat ook verzoeksters betrachting dat de Raad oog heeft voor de “actuele context” zou impliceren dat hij zijn bevoegdheid – die eruit bestaat de wettigheid van een beslissing te toetsen, waarbij hij zich voor deze wettigheidstoets dient te plaatsen op het ogenblik van de totstandkoming van de beslissing en enkel rekening kan houden met de aan verweerder op dat ogenblik kenbaar gemaakte elementen – zou overschrijden. Noch met de neergelegde stukken zelf, noch met de context die deze stukken zouden verschaffen, kan aldus rekening worden gehouden.

2.5. Gelet op bovenstaande, brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA